

Tháng Mười Một Không Có Mặt Trời

Đà Lạt mình mưa từ tháng Tư
đến cuối tháng Mười thì mưa mới dứt
Khi trời mưa, em nói ông Trời khóc
hồi đó, chiến tranh, mưa mãi những tháng Mười...

Tháng Mười...chưa kịp cười thì mây trôi
như những tấm màn trôi trôi che mặt trời ngủ sớm
Tiếc chớ em nhỉ, nhớ tháng Năm chưa năm đã sáng
tháng Mười chưa cười đã tối!

Chiến tranh qua rồi như muôn người mong đợi
tháng Mười Một mình mở đèn sớm hơn
mình đi lang thang
chắc chắn có một ngày rất đẹp...

Hoa quỳ nở trên đồi Cù xanh biếc
Hoa Tầm Xuân xanh biếc hồi nào?
Trong chiêm bao
giữa thành phố núi cao rừng thăm thẳm...

Em hẹn với anh một ngày nắng ấm
tháng Mười Một, tháng Chạp, mình đi chơi
hái hoa đào trên đồi
anh gắn lên đôi môi, em, một người con gái...

Quá khứ đã qua rồi, mãi mãi
Tương lai chờ, mãi mãi còn xa...
Đồi Cù kia không có đôi ta
ngồi xuống gở cỏ may một ngày hạnh phúc!

*

Anh biết em lại khóc
tỉ tê cho anh nghe cơn mưa muện tháng Mười
tháng Mười Một không có mặt trời
chúng mình lỡ hẹn!

*Có những chuyến thuyền lỡ bến
chẳng sao mà! Chúng vào nhạc vào thơ
Sáng hôm qua em đi Lễ Nhà Thờ
em vẫn vậy - em bao giờ, vẫn vậy!*

Coi như chiến tranh vẫn còn âm ỉ cháy
lửa hòa bình chưa ấm trái tim đau!
Chúa, Phật, ở trên cao
làm sao không biết?

Trần Văn Lệ